

GEMEENTE IN GODS LIEFDE – OOG VOOR ELKAAR

Lezen: Judas 1-25 (NBV 2004)

Tekst: Judas 20-21 (NBG 1951)

Geliefde gemeente van Jezus Christus,

Soms zie je wel eens een *film* – lees je wel eens een *boek* over vroeger waarin *gevochten* wordt – bv. een film over de Romeinen of boek over de Tachtigjarige Oorlog. Dat een fort, kasteel of stad vol spanning afwacht wanneer en hoe de vijand zal toeslaan. Dat de soldaten hun posten op de muren en torens hebben ingenomen, en wachten op wat er komen gaat. Ze hebben helmen op hun hoofd, zwaarden in hun hand, dolken aan hun gordel, boog op hun rug en pijlen in hun koker. Voortdurend speuren ze de omgeving af of er al iets te zien is – of de vijand er al aankomt. Als je zo'n film ziet of zo'n boek leest, kan het net zijn of je zelf tussen die soldaten staat – wachtend op de vijand... Wanneer komen ze? Hoe komen ze?

Dan, bij het eerste zicht op de vijand, klinken er *bevelen*. De generaals en officieren schreeuwen iedereen *instructies* toe, zoals: 'Boogschutters, wacht op het teken! Speerwerpers, houdt jullie speren klaar!' De strijd begint, en de orders van de aanvoerders knallen door de lucht. Iedereen hoort zijn bevel. Iedereen krijgt zijn instructie. Iedereen weet wat hem of haar te doen staat. Laat de vijand maar komen – wij zijn goed geïnstrueerd!

Zo'n *sfeer* kom je tegen in onze tekst: Judas 20-21. De gemeente van Christus wordt *op scherp gezet*. De broeders en zusters krijgen *duidelijke instructies* om de strijd aan te gaan. De gemeenteleden horen *duidelijke bevelen* om te vechten tegen het kwaad. Wat is dat hier? Dat is hier de *afbraak* en de *ondergang* van de kerk!

Judas is als het ware een aanvoerder die de kerk *instrueert* op het moment dat het erop aankomt. Zijn instructies kun je terugbrengen tot *vier werkwoorden*: *bewaren*, *opbouwen*, *bidden* en *verwachten*. De gemeente leeft van en voor *Gods liefde* – en dat moet zo blijven! Als Gods liefde uitdooft of verdwijnt, is de kerk ten dode opgeschreven! Juist de liefde van en voor de HERE maakt dat de gemeente bestaat.

Dat geldt voor ons net zo. Denk eens aan de samenvatting die Jezus van de Tien Geboden geeft: God liefhebben boven alles, en je naaste als jezelf. We noemen die samenvatting toch niet voor niets 'het grote gebod en het tweede daaraan gelijk'? Dat is de *liefde vóór God* – die er natuurlijk alleen kan zijn door de *liefde ván God*. Wij hebben lief omdat God ons eerst heeft liefgehad (1 Joh.4:9-10). De liefde is *uit God, door God* en *tot God*. Dat moet zo blijven – bij de christenen in de 1^e eeuw, en bij ons in 2011. Het thema is vanmorgen...

GEMEENTE IN GODS LIEFDE

Bewaren – Opbouwen – Bidden – Verwachten

Ik zei het net al: gemeente zijn draait om Gods liefde. Dat is het *centrum*. Als gemeente ontvangen we liefde van God, en zoeken we liefde voor God (boven), liefde voor elkaar (binnen) en liefde voor de mensen om ons heen (buiten). Voor ons persoonlijk én gezamenlijk mag dat centraal staan. *Gemeente in Gods liefde*. Dát vindt Judas erg belangrijk.

Judas is een naam die bij ons vaak een *onbehaaglijk gevoel* oproept. We denken al snel aan Judas Iskariot, *de verrader*. Maar de Judas wiens brief in het N.T. staat, diende Jezus. Hij noemt zichzelf een 'dienstknecht' van Christus. Het is zelfs waarschijnlijk dat hij net als Jakobus van de Jakobusbrief ook een *broer* van Jezus is. Want Jozef en Maria kregen – na de geboorte van Jezus – samen zonen en dochters, waar een Jakobus én een Judas bij waren.

Judas schrijft een *strijdlustige* brief. Net als de tweede brief van Petrus bevat de brief van Judas vooral *waarschuwing tegen dwaalleer en dwaalleraars*, zoals we hebben gelezen. De 'geestelijke gezondheid' van de gemeente wordt bedreigd door mensen die – met een beroep op de vrijheid van de mens – allerlei grove zonden volhouden en goedpraten. Uit Judas' brief krijg je het idee dat het vooral

om *seksuele uitspattingen* gaat. Het geloof dat door Jezus aan de apostelen is doorgegeven, wordt zo op een afschuwelijke manier misbruikt en vervalst.

Het is duidelijk dat zulke dwaalleraars de Heilige Geest niet in hun hart hebben, en dat zulke dwaalleer *tegenover* het werk van Gods Geest staat. Daarom schudt Judas de gemeente wakker. De gemeente moet *zichzelf bewaren in Gods liefde*. Die opdracht geldt niet minder voor ons!

Bewaren: Judas 20-21 is een tekst met een *duidelijke structuur*. In de bijbelvertaling van het NBG 1951 wordt dat wel zichtbaar, maar in de NBV komt dat niet uit de verf. Wat is nl. het geval? Onze tekst bestaat uit *één hoofdzin* en *drie bijzinnen*. De hoofdzin bevat de *centrale opdracht* in het hoofdwerkwoord 'bewaren'. Die opdracht wordt daarna uitgewerkt in de drie bijzinnen. Judas zegt: 'Maar u, geliefden, *bewaart* uzelf in de liefde Gods, *door te...*' – en dan volgen de werkwoorden 'opbouwen,' 'bidden' en 'verwachten'.

Judas zegt dat wij onszelf moeten bewaren in Gods liefde. Dat 'bewaren' brengt ons in een *politieke sfeer* – in een *militair klimaat*. Je kunt dat net zo goed vertalen als 'bewaken' of 'de wacht houden over'. Het roept het beeld op van soldaten die wachtlopen in de hoogste staat van paraatheid – die op hun hoede zijn voor de vijand. Wie zijn ogen en oren niet goed openhoudt, is er geweest als de vijand aanvalt. Dus, 'Bewaak uzelf in Gods liefde!' En, 'Houd de wacht over uzelf in Gods liefde!' Wie niet waakt, is niet veilig!

En, Judas spreekt héél de gemeente aan – niet een groepje fanatici in de gemeente, maar *alle* broeders en zusters van de gemeente. Wij krijgen allemaal de opdracht onszelf te bewaren in Gods liefde. Dat kan alleen als wij over *elkaar* de wacht houden. 'Ieder voor zich' werkt niet. Het is: *omzien naar elkaar*, en het is: *toezien op elkaar*. Zoals ons jaarthema zegt: *oog voor elkaar*.

Bewaak elkaar in de *liefde van God*. Kijk nog eens naar wat er staat in vs.1: wij zijn door de Vader *geliefd* en voor de Zoon *beschermd*. Zorg er met elkaar voor dat heel de gemeente leeft uit het evangelie van Joh.3:16: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft...' Zeg het maar tegen elkaar: God houdt van u! God heeft jou lief! God gaf zoveel om ons dat Hij zijn eigen Zoon overgaf aan het kruis! Laat de liefde van God centraal staan in ons midden, en laat de Zoon van Gods liefde het middelpunt zijn van onze gemeente. *Zó* worden we gedrongen tot de *liefde vóór God*. Zijn liefde voor ons geeft ons liefde voor Hem. God legt zijn liefde in ons hart, zodat ons hart zijn liefde teruggeeft aan Hem. Gods liefde: het is zowel onze *rechtvaardiging*, als onze *heiliging*. Bewaar elkaar daarin, zegt Judas. De volgende drie werkwoorden laten zien *hoe* – hoe wij elkaar kunnen bewaren in Gods liefde.

Opbouwen: 'door uzelf op te bouwen in uw allerheiligst geloof,' zegt Judas. Christus' gemeente is een *bouwproject*. De kerk is pas af als Jezus terugkomt. Tot die tijd staat de kerk 'in de steigers'. Tot die dag mogen u, jij en ik helpen in de opbouw van de gemeente. Dat is vooral de opbouw in geloof. De kerk is een *geloofsgemeenschap*. Een gemeenschap waarin het geloof gedeeld wordt – groeit en bloeit. Een kerk zonder geloof is geen kerk!

Bij het 'opbouwen' zien we hetzelfde als bij het 'bewaren': het is iets dat héél de gemeente aangaat. Judas richt zich niet alleen tot de kerkenraad of de vrouwendienst. Nee, hij zegt dat wij onszelf – dus elkaar! – moeten opbouwen in het geloof. Daarom heeft de HERE ons aan elkaar gegeven – om elkaar tot hand en voet te zijn. Dat geldt voor ons geloof op zondag, maar ook voor ons geloof door de week. Dat geldt voor de christelijke leer, maar ook voor het christelijke leven. Dat geldt voor ons gemeenschappelijk geloof, maar ook voor ons persoonlijk geloof. Dat geldt voor u, jou en mij in relatie tot elke medebroeder of -zuster in de gemeente. Bouw elkaar op in het geloof!

Judas zegt dan ook met nadruk: *hét geloof* – want geloof is iets waar je van alles onder kunt verstaan: een fijn gevoel, een traditioneel patroon, een pakket regeltjes, een verzameling dogma's, een vage zoektocht, een volgende stap naar zelfverwerkelijking, een hoop op een hiernamaals, enz. Maar zulke eenzijdigheden heeft Judas niet in gedachten. Hij spoort ons aan om elkaar te bouwen in *hét geloof* – nl. de *Gods geloofswaarheid – trouw* die via *profeten* en *apostelen* aan ons overgeleverd is. Daarom is dat geloof ook '*allerheiligst*' – oftewel: *zeer heilig*. Het mag niet door dwaalleer worden verpest! Het is het zuivere evangelie van Gods liefde en de vergeving van onze zonden. Het is het zuivere Woord van Gods genade en de verzoening van onze schuld. En – geeft God het geloof niet vooral als een *persoonlijke relatie tussen Gods hart en ons hart*? Denk maar aan H.C. Zd.7: niet alleen een stelling

weten of kennen, maar ook een vast vertrouwen! Als wij elkaar opbouwen in het geloof, dan helpen we elkaar om verder te komen in onze persoonlijke relatie met de Vader, de Zoon en de Geest. Bouwen wij elkaar op in het geloof? Wat hebben we veel mogelijkheden! De zondagse verkondiging waarover we alleen kunnen doordenken of met elkaar kunnen doorspreken. De wijk waar we samen kunnen zingen en dingen kunnen delen met elkaar. De catechisatie en bijbelstudiegroep waar we samen mogen studeren in en leren uit Gods Woord. Het is geestelijk én praktisch. In elk geval is het *onderlinge pastoraat wezenlijk* voor Christus' gemeente! Dat je elkaar veel vertroost, maar als het moet ook vermaant. Dat je elkaar vaak bemoedigt, maar soms ook aanspoort. Als je Judas 22-23 erbij pakt, vind je die dingen op het scherpst van de snede (tekst lezen). Ga eens na voor jezelf: wie ben ik hierin? hoe sta ik hiertegenover? wat wil ik hiermee? Zó blijven we gemeente in Gods liefde!

Bidden: En, 'door te bidden in de Heilige Geest,' schrijft Judas. Naast pastoraat, beleid, diaconaat, toerusting, enz., is het *gebed* van fundamenteel belang om in Gods liefde te blijven. Het gebed is de 'levensadem' voor elke gemeente – voor elke christen. Wat ademen voor ons lichaam is, is bidden voor ons geloof. Samen met het Woord vormt het *gebed* het *fundament* van de gemeente. *Waakt en bidt! (Vigilate et orate!) Bid en werk! (Ora et labora!)* Woord en gebed maken dat het geloof in de gemeente bloeit. Waar de kerk gebedsleven heeft, daar geeft de Heer geloofsgroei!

Als het maar 'bidden in de Heilige Geest' is. Andere manieren van bidden geven geen opbouw, maar afbraak. Deze formulering is een verwijzing naar vs.19, waar staat dat de dwaalleraars de Geest niet hebben. Zij bidden in *ongeloof* en *ongehoorzaamheid*. Waar een echt geloof is, is ook een oprecht gebed. Dat gebed wordt door Gods Geest gewekt, gesterkt, geleid en gedragen in Jezus' handen. Als Gods kinderen bidden, dan werkt Gods Geest *in* hen en *door* hen *heen*. Denk aan wat er staat in Rom.8. Dat de Geest ons Gods Vadernaam in de mond legt: 'Abba'. Dat de Geest ons sterkt in het vertrouwen dat wij Gods zonen en dochters zijn. Dat de Geest onze zwakheid te hulp komt omdat wij niet weten wat wij behoren te bidden. Dat de Geest voor ons pleit 'met woordloze zuchten'. Wie in de Geest bidt, krijgt de vrijmoedigheid om in Jezus' naam vrij tot de Vader te spreken.

Het gebed in de Geest bewaart ons in Gods liefde, omdat het niet onze wensen, maar Gods beloften centraal stelt. Dat gebed lijkt qua *vorm* en *inhoud* op het Onze Vader. Het begint met Góð: Gods naam, Gods Rijk, Gods wil. Het eindigt met Góð: Gods Rijk, Gods kracht, Gods heerlijkheid. Daar tussenin komen wij ter sprake. Het plaatst de Vader en de Zoon in het middelpunt, en brengt ons tot *lofprijzing* en *aanbidding*. De voorbede hoort daarbij – dat je elkaar voor Gods troon brengt. Ook de *geestelijke strijd* hoort daarbij (Efez.6), want het gebed is een *machtig wapen* in de strijd tegen ons zondige hart, de leugens van satan en de verleidingen van de wereld. Het gebed in de Geest brengt ons telkens terug bij de liefde ván en vóór God. Maar, bidden wij in de Heilige Geest? U? Jij? Ik?

Verwachten: Ten slotte kunnen we onszelf bewaren in Gods liefde 'door de ontferming van onze Heer Jezus Christus tot het eeuwige leven te verwachten'. Misschien zouden we denken dat onszelf in Gods liefde bewaren ongeveer zo iets is als een kip die zit te broeden op een ei – passief en afwachtend. Maar het bijbelse 'verwachten' is helemaal niet passief of afwachtend – juist *actief* en *ondernemend*. In ons bidden, Bijbel lezen, mediteren, spreken met elkaar, enz., mogen we de Heer *tegemoet gaan*. We mogen Hem *tegemoet leven*. Steeds afgestemd zijn op Hem. Steeds onderweg zijn naar Hem. Want, Hij komt terug! *Maranata!* Wij hopen op zijn terugkeer. Wij verlangen naar zijn wederkomst. Wij zien uit naar het eeuwige leven – naar de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Wij zijn onderweg naar de heerlijke toekomst van de Heer. Onze gemeente is absoluut geen doel op zich. De kerk heeft een doel: Jezus' komst! Alleen dát doel houdt ons *actief* in plaats van *passief*. Alleen dát doel maakt ons *ondernemend* in plaats van *afwachtend*.

Als Jezus terugkomt, komt Hij voor zijn volgelingen met *ontferming*. Dat is de *daad van zijn genade*. Geen oordeel, maar vrijspraak. Wij hoeven die dag niet angstig tegemoet te zien, maar mogen die dag blij verwachten. In 1 Joh.4 staat dat de liefde de angst uitbant. Angst hoort bij straf – maar straf is niet wat Gods kinderen te wachten staat. Jezus zal met *barmhartigheid* en *erbarmen* naar ons toe komen als wij in Hem geloven. Straks mogen wij binnengaan in het eeuwige Koninkrijk van Gods liefde. Op het 'liefdesfeest van God' is geen plaats meer voor verdriet, geklaag, tranen, lijden of sterven. Eeuwig zonder ellende en pijn. Altijd in vreugde en vrede. *Dan zijn wij voorgoed bewaard in Gods liefde!*

Gespreksvragen:

1. In welk opzicht is het nodig dat jij op scherp wordt gezet? En waarom is dat nodig voor jouw gemeente?
2. Wat is naar jouw mening/beleving in onze tijd een dwaalleer die de kerk bedreigt? Waarom?
3. Hoe zou jij jezelf kunnen bewaren in Gods liefde?
4. Hoe kan jij anderen opbouwen in het geloof? Welke rol speelt het onderlinge pastoraat daarbij?
5. Wat is volgens jou onmisbaar voor een echt/waar geloof? Waarom?
6. Welke rol speelt de Heilige Geest in jouw gebeden? Hoe merk je dat?
7. Hoe ken jij het gebed vooral in jouw persoonlijk geloofsleven: als lofprijzing/aanbidding, voorbede, wapen in de geestelijke strijd, of anders? Hoe kijk jij tegen (deze) andere 'gebedsfuncties' aan?
8. Vind jij het moeilijk/makkelijk om Jezus' wederkomst te verwachten? Waarom?
9. Kan jouw relatie met God zonder geloof in Jezus' wederkomst? Waarom wel/niet?
10. Wat is jouw rol/aandeel in de 'gemeente in Gods liefde'?

Hoogeveen, oktober 2011
Lieuwejan van Dalen